

LOG..IN

WaFaa SaaD

Scriptie promotor: Ans Nys

praktijkpromotor: Patric Verlaak

Master scriptie_ Vrije Kunsten

LUCA School of Arts

Academiejaar 2022-2023

Dankwoord

omdat... op mijn weg naar een woord...

een komma... een begin...of....

Een dankbetuiging..... aan degenen die steun waren voor mijn woorden en voor de glimlach die ze op mijn gezicht toeverden. Er zijn voor mij twee tuinen van dankbaarheid.

Aan mijn promotor, Ans Nys, voor het zeer waardevolle advies, dat grote invloed had op mijn schrijven.

Aan mijn promotor, Patrick Verlaak, voor de belangrijke verhalen die hij vertelde en voor het transparanter maken van mijn concept.

Aan mijn vader en moeder, die in mijn ogen heilige personen zijn.

Aan mijn man, die een constante supporter is, mijn steun en toeverlaat en die mij advies gaf waar nodig.

En aan mijn zus die mij met haar wijze woorden altijd wist bij te staan.

Tot slot mijn kinderen, die probeerden stiller te zijn tijdens het schrijven van mijn scriptie, en geduldig op mijn aandacht wachten.

Wafaa.

Voorwoord

Mijn vader was de eerste die de kiem van mijn talent voor schrijven en tekenen ontdekte. Ik was toen tien jaar en kwam in een onbekende wereld terecht. Een onbekende wereld die ik graag wilde ontdekken en onderzoeken om te bewonderen.

Mijn vader, die in een hardwerkende wereld schreef en tekende, vond in mij een opvolger, “de loop des levens” zeg maar.

Op een dag vertelde hij mij, dat hij die hoop wilde laten groeien en voeden. Zo nam hij mij mee naar poëzieavonden en kunsttentoonstellingen.

Zijn wereld vol boeken tussen poëzie en filosofie trok mij aan, dus begon ik ze ook te lezen.

Niemand kan beschrijven in de breedste zin van het woord, zonder iemand specifiek te benoemen, hoe dankbaar ik hiervoor ben. Het bezorgt mij de heerlijkste rillingen van literair en kunstzinnig genot.

In het begin was het de filosofische proza van Gibran Khalil, en daarna de mysterieuze spiritualiteit van Jalal al-Din al-Rumi die mijn verleiden. Later lokte Paulo Coelho mij mee naar zijn mysterieuze wereld. En geeft de overgevoelige Rilke een inkijk in zijn privé.

Zijn schrijven klinkt als een melodie in mijn oren en kan ik niet negeren. Zoals de lichte beelden van (Riyad al-Salih Al-Hussein)¹, evenals de overvloed aan poëtische beelden in de verhalen van (Abd Rahman Munif)² en tot slot de verrassende beelden veroorzaakt door de reflecties van Virginia Woolf.

Al hen en nog velen anderen staan voor het bewustzijn van avontuur en diaspora, en al de details die ik en mijn personage achterlieten in mijn thuisland.

Op de grens van waar haar herinneringen scheiden van haar heden, worden haar stappen gedomineerd door het idee van aanpassing, als een poging om harmonie te scheppen.

Het begint bij het zoeken naar verbinding tussen natuur en architectuur en tussen de twee landen die ze kent. De onderzoek cirkel breidt zich uit van het verleden naar het heden en legt alle prikkels vast van reflecties en observaties tussen haar herinneringen en cultuur.

Haar verdwaalde momenten waren de meest creatieve momenten voor haar, vanaf hier begon ze haar structuur schriftelijk te weven, als een fictieve wereld, waarin ze een

1. https://en.wikipedia.org/wiki/Riyad_Al-Saleh_Al-Hussein

2. https://en.wikipedia.org/wiki/Abdul_Rahman_Munif

personage creëert als een kopie van haarzelf, die leeft in de schaduw van een persoonlijkheidsstoornis, maar ook in een magische wereld.

Die magische wereld stelt haar in staat om “in te loggen” in haar geheugen en er ook weer uit te gaan wanneer ze maar wil. Net zoals een soort reis, om harmonie te vinden bij zichzelf en de omgeving.

In haar eerste negen verhalen wil ze de lezer meelokken naar haar manier om zichzelf te ontdekken. Het is een aftasten tussen “observatie, gevoelens, oogopslag, zachtheid, warmte.....”. Tot men bij het tiende verhaal komt, waar zij haar harmonie bereikt heeft. Want tien staat voor een moment van zelfbeschikking in haar kunst carrière.¹

Het doel is dat de lezer een indirecte relatie aangaat met deze werelden, waarin men geconfronteerd wordt met de gedachten die zij in elkaar weeft zonder kant-en-klare oplossingen te bieden.

Kan harmonie lichte of zware spanning dragen?

Kan ik een grens trekken tussen stille en luidruchtige harmonie?

Kan ik een grens trekken tussen harmonie of het wennen aan zaken die we het meest afwijzen.

Zoeken we naar harmonie alsof we een oplossing vinden voor alle tegenstellingen, zoals in het vinden van troost als een veilige haven met een gevoel van thuiskomen?

„Wat voor jou tegenstrijdig lijkt, is een onbegrijpelijke harmonie,,² Jalal al-Din al-Rumi

1. <https://leerzaam.com/numerologie-10-nummer-betekenis-en-symbolen/#:~:text=Nummer%2010%20betekent%20dat%20je%20je%20eigen%20bestemming,de%20veranderingen%20die%20in%20je%20leven%20zullen%20komen>

2. <https://www.mwatan.news/416359>

Beste lezer,

Misschien is het beter om uw gevoelens stevig vast te houden, want de weg hierheen is beladen met verliezen

Dit boek is gemaakt om uw geheugen uit te rekken en met “de nodige voorzichtigheid” gedachten terug af te nemen. Het is goed om vast te houden aan deze gedachten, ze zijn associaties van kalmte en afstandelijkheid. Zorg dat U de touwtjes goed stevig in handen houdt, aangezien het personage een expert is, in het doorknippen ervan. Probeer door te gaan, want tenslotte is het zo plezierig “als een pretpark” voor kinderen. Ze houdt ervan om bewust scherven te maken en deze opnieuw te lijmen.

Ze begon met te experimenteren door de gedachten die in haar oor kwamen hardop te zeggen, totdat ze zwanger werd van een charmante persoonlijkheidsstoornis. De arts die haar bevalling begeleidde, vond haar zwangerschap uitzonderlijk, aangezien de baarmoeder vol verhalen zat, dus legde hij die op de randen van een mistige weg, om hun eigen leven te leiden in deze wereld. De deur staat open, kom binnen...!

Inhoud

Verhaal 1-contemplatie

Verhaal2-gevoelens

Verhaal3- een kijkje

Verhaal4- zachtheid

Verhaal5- warmte

verhaal6- zintuigen

Verhaal7-spanning

Verhaal 8-herinnering

Verhaal9- aanraken

Verhaal10- harmonie

Biografie

Contemplatie.

Alsof ze de tijdelijke terugkeer van haar geheugen vierde, opende ze haar ogen, begon ze de wolken in de armen van haar raam te aanschouwen, en voelde ze zich opgelucht-, ze probeerde haar opluchting uit te leggen, dus zocht ze naar een geheime overeenkomst tussen het uitzicht op haar raam, en de kosmische aard in haar instinct.

Ze voelde dat ze haar gedachten aanschouwde, buiten haar gevoelens, ze keek van bovenaf naar haar lichaam, zoals haar eigen schim. Ze begon haar bewegingen, haar lichaamsdelen, haar ogen, borst, handen en benen te observeren.

Ze vroeg zichzelf af, wat als ik één hand en één been had. Wat als ik drie benen, vier handen en tien ogen had, ik zou er ongetwijfeld belachelijk uitzien.

Mijn handen, voeten en ogen zijn verschillend van elkaar, maar ze zijn verenigbaar als een geometrisch weefsel met natuurlijke harmonie. “Waar komt dit unieke vermogen vandaan om deze verschillende delen in het hele lichaam te verenigen als een microkosmos?”, ze bleef arrogant tegen haar lichaam praten. “Wat ben ik harmonieus, mijn kleine universum.”

Haar lichaam leek frisser, haar ogen glanzender, zij werd roze van kleur stromend naar de kleuren van de lente. Ze keek naar het schilderij dat aan de muur hing en concludeerde:

“Ik ben een ontwikkelde Mona Lisa, mijn beste Leonardo...!, weet je wat, jouw schilderij is tweedimensionaal, maar ik ben driedimensionaal in mijn afstand van jou in een leven met een heden en verleden. Kom en zie de maanrondheid van de schouder en de warmte van de eerste zonnestralen van mijn vingers. Bedankt voor het onbedoeld luisteren naar mijn spontane genieten.”

Ze kwam naar beneden. “Goedemorgen, Mona Lisa’s moeder”, haar moeder lachte.

Ze zette de koffie klaar. Ze begon een sculptuur van haar grootvader te observeren, die hij eerder aan haar moeder als geschenk had gegeven. Ze onderzocht de details, de holle en bolle delen van het blok. Zijn werk vertegenwoordigt een soort verbinding, elk onderdeel draagt een afwijkende dynamiek. Toch verenigen ze zich met een evenwicht, waardoor de onderdelen op een denkbeeldige manier met elkaar corresponderen en een harmonieuze relatie met elkaar aangaan en met het blok als geheel.

Mijmerend fluisterde ze:

“Hij is mijn grootvader, die twee handen kennen het geheim van de schepping in al zijn harmonieuze volgorde.”

Ze staaarde naar de koffie “Wat heb je gedaan mijn bruin kleurtje? Op ettelijke minuten werd ik filosoof.”

En dan zei ze tegen haar lichaam: “Wat denk je ervan, mijn kleine universum, om te gaan wandelen? Het is al een tijdje geleden dat je longen schone lucht opnamen, en je huid en omarmde. Ik realiseer me hoe jouw relatie zich verhoudt met haar. Je hoeft het me niet te vertellen, ik begin jaloers op haar te worden.

Ze trok haar schoenen aan en ging naar het park in de buurt van haar huis. Onderweg begon ze naar de gebouwen te kijken, waarvan sommige casual en gewoontjes waren, alsof ze elke dag hetzelfde jasje droeg.

Andere huizen, rinkelend in de ruimte, vrolijk kletterend tussen de andere gebouwen met hun voortuin. Er was een vrijstaand huis dat met gekruiste benen op een stuk gras zat, alsof het gestaag rustte, op het groen van de graszoden. We verdrinken in het blauw van de lucht, omringd door rozen zoals opgestelde soldaten. en transformeren de ramen om midden op een grasveld dat perfect geschikt is om uit te rusten, en een hoogte die compatibel is met het oog, voel je hoe gehoorzaam en respectvol hij is voor de wetten van het universum, zodat hij zijn Moeder Natuur niet overweldigt en hij het erkent.

Terwijl andere gebouwen plakkerig en opgehoopt zijn, te lang of te kort. De architectuur overweldigde de natuur als schaduw van onrecht, waardoor je ver wegblijft van je eerste natuurlijke bron.

De gebouwen begonnen beetje bij beetje voor haar ogen te vervagen, totdat ze het park bereikte, dat groot is. Ze begon naar het gras te kijken, naar de hoogte van de bomen en hun absolute kalmte. Ze ademde hun geur in. *Ze voelde dat haar lichaam begon uit te zetten, haar handen langer werden en de uiteinden raakten van de stammen van de bomen om haar heen.*

Haar voeten werden korter totdat ze opgingen in de grond, en ook massiever en stabiel werden dan voorheen. Haar nek strekte zich een paar meter uit, totdat haar ogen de hoogste bladeren in de boom begonnen te raken. Ze hield van deze vervaging in de natuur.

Na een tijdje keerde haar lichaam terug naar zijn normale grootte, toen haar ogen een zwerm mieren tegenkwamen die in één richting door een gat in de boom liepen.

De mieren beseffen op dat moment dat het tafereel van hen die graankorrels transporteren, in haar ogen, als reactie op hun overlevingsinstinct. Dat ze op dit moment kijkt door de ogen ,van Pythagoras over continuïteit en compatibiliteit tussen de acties van de natuur.

Oh, mijn mieren, kunnen mijn vingertoppen deze psychologische stimulatie ondergaan van deze activiteit en dynamiek die ik zoek om aan mijn narratief te beginnen.

Haar behoefte om het huis uit te gaan was een behoefte om uit zichzelf te komen.

Ze vulde zichzelf met frequente ladingen van kalm evenwicht en spanning, en was zich er volledig van bewust dat schrijven een theater van verbeelding is dat niet vanzelf komt, waarbij ze een mooie pen kan baren.

Ze heeft er genoeg van voor vandaag, ze kwam thuis, het is lunchtijd, ze opende de deur met ,een hongerige maag.

Haar moeder: "Hoi mijn Mona Lisa"

Zij: Mam, ik wou dat Leonardo je dat vertelde, hij was er vanmorgen niet van overtuigd dat mijn buitensporige ijdelheid Mona Lisa in een oneindig kleine doos zou stoppen.

Gelach steeg op, harmonieuze vreugde vulde de plaats.

Zij zei met een stem die op dat moment trilde van een zekere mate van veiligheid:

"Wat is het mooi dat je mijn moeder bent."

Ze begon met haar moeder te praten over haar reis naar het park, haar gevoelens en wat ze had gezien.

Dan zei haar moeder, die nogal gelovig was:

"Het is leuk voor de mens om op te gaan in de oneindigheid die in dit universum bestaat en die God toebehoort. Het is als de brandstof van het leven. De wereld, haar schoonheid en natuur zijn door God bedoeld, aangezien het Zijn schoonheid en paradijs weerspiegelt in onze zielen. Niets zou meer voldoening schenken dan in harmonie te zijn met de geheimen van jezelf en met de natuur, het is een instinct dat in onze goddelijke natuur gevonden wordt."

Op de afgesproken tijd vielen de woorden van haar moeder haar uit de orenranden en haar geheugen deed haar schoenen aan en stapte uit haar, de gordijnen van haar oogleden begonnen zachtjes te bengelen, terwijl het licht begon te dimmen totdat het uitging.

Precies op de voordeur van haar ogen, schrijft ze zachtjes...!

..GESLOTEN..

Gevoelens..

Hij zei: "De mooiste dingen en momenten zijn degene die je wilt herhalen."

Dit was wat er overbleef van haar droom, een herinnering, net voordat ze deze ochtend haar ogen opende.

Ze leeft ergens in zichzelf, gescheiden van de realiteit door een glaspaneel. glasplaat, ineengekrompen tussen zichzelf en de stilte.

Ze kijkt naar haar bed en ziet het laken met hobbels, ze vraagt zich in stilte af: "wanneer strekten de Alpen zich uit onder mijn lichaam? Hoe warm zijn mijn Alpen geworden? De sneeuw hier is zijdezacht, zachter dan de kristalsneeuw van de Alpen."

Het hield haar de hele nacht bezig tot voordat hij haar hand losliet. Die novelles, die verhalen, hoe moet ze eraan beginnen? Die momenten tussen het vasthouden van haar hand en het loslaten ervan, het was mentaal verloren tijd. Ze herinnert zich dat voordat hij haar hand vasthield, ze een gedachte in zichzelf vastnam en het herformuleerde in woorden. Ze voelde de details van haar bezorgdheid, terwijl haar hart in haar vingers begon te kloppen.

Nadat hij haar hand had verlaten, sprongen de tranen uit haar ogen van verdriet. Op dat moment kwam ze plots dat glazen paneel tegen, het paneel die haar scheidt van haar werelden.

Ze probeerde haar pen op het bureau te pakken, maar dat lukte niet.

Haar handen trilden bij haar ontwaking. Ze keek naar de lucht, deze keer was de lucht anders, alsof het een andere lucht was, een ruimere lucht die steeds ruimer werd. Met haar ogen vloog ze naar de top van de lucht en keek van bovenaf naar haar raam. Even verhuisden gevoelens van een astronaut naar haar hart. Gevoelens waarvan ze niet wist hoe die daar ineens kwamen. Op een eigenaardige manier ontvlamde deze ruime plek in haar lichaam een ruimtelijk en spiritueel gevoel van buitenaardse dimensies.

Ze trachtte de pen weer vast te pakken. Haar vingers waren deze keer ernstiger. En op dat loodzware papier schreef ze: "Wie ben ik?"

Toen ze naar beneden ging zag ze een vrouw met een droevige glimlach. Het verdriet in de ogen van die vrouw probeerde haar op de een of andere manier te vertellen dat zij een biologisch verband had met haar.

Ze dacht bij zichzelf: "Zou ze mijn moeder kunnen zijn...?"

"Wat is deze keuken? Met een kille grijze kleur en een textuur van hardheid opgehoopt in stenen marmer." Hoewel ze het niet zeker wist, negeerde ze haar twijfels en riep ze die vrouw. "Mam: waar is de koffie?"

In de kille keuken herkende ze het gevoel van een keuken niet. Het gevoel van de plaats voor koffie in de ochtend. Deze keuken hield die traditionele koffieplaats verborgen voor haar.

De vrouw antwoordde haar: "Maak je geen zorgen, ik zal de koffie voor jou klaarmaken."

In de hoop haar in die ochtendwaas verder te doen ontwaken vroeg de vrouw: "Hoe gaat het vandaag?"

"Als een kille keuken"

"De koffie is klaar"

Ze dronk de koffie. Bij elke slok koffie smolt het glas en herstelde het zich telkens geleidelijk opnieuw. Haar geheugen ging een omgekeerde relatie aan van versmelting en vorming tussen het glazen paneel en de keuken.

Het marmer begon zijn glans terug te krijgen en de vrouw begon haar band met haar als moeder terug te krijgen. "We leven in het kader van de herinnering"

"Wat als we buiten dat kader zouden vertoeven, zouden we ons verloren voelen, zoals wanneer iemand naar een nieuw vreemd land zou verhuizen. Zou het idee van de band met de plaats en de natuur die we om ons heen kennen, verloren gaan? Ik voel me nu vrijer, de vrijheid om erbij te horen in een emotioneel tastbare plek... Jij bent mijn ware vrijheid, mijn warme thuis."

Na een tijdje ging ze naar de markt en zag daar de oude traditionele badkamer met een gewelfd dak. Het dak voelde comfortabel aan.

Die omwegen die in harmonie zijn met de koepel van de hemel, stralen rust uit in de oogpupil. Ze ontsteken een architectonische emotie en een dialoog aangaan met een licht kosmisch evenwicht tussen een ruimte en tijd.

Onder het gedaver van dit overweldigende lawaai op de markt, wekte haar stille onbeweeglijkheid de verontschuldiging van een voorbijganger, die onbedoeld op haar voet was gestapt. Ze glimlachte alleen maar, ze wou zijn tijdelijke schuldgevoel niet bevestigen. Op dat moment werd ze door haar contemplatie naar binnen getrokken als een bol wol die aan een touwtje tot aan de laatste teen van haar voeten wordt getrokken, maar ze niets voelde.

Ze kocht haar spullen en kwam terecht bij oom Adam, een groenteverkoper die ze al jaren goed kende. Die simpele verkoper die niets anders weet dan selfmade te zijn en zijn dag te verdienen om zijn gezin te voeden. Toen ze de zak met groenten begon te vullen, begon ze zich af te vragen welke gevoelens een schilderij van Hilma af Klint bij oom Adam zou oproepen. Zou hij diplomatiek kunnen zijn en een masker van zinnen opzetten die suggereren dat hij op de hoogte is van wat hij ziet? Of zal het een oprecht gevoel opwekken?

Toen ze haar schilderij voor het eerst zag, voelde ze een heerlijk gevoel van opluchting. Ze ontving, op het gehoor van het hart, fluitmuziek met goed bestudeerde kleuren en lijnen, met een lange extensie van kalmte en regelmaat. Hilma was aan het schilderen volgens haar psychologische ervaring en ze ontving van haar schilderij ook wat precies overeenkomt met haar eigen ervaring.

Misschien heeft oom Adam een ervaring van psychologische bevrediging, aangezien hij al maanden naar hetzelfde liedje luistert omdat het hem gelukkig maakt. En het stelt mij ook psychologisch tevreden, omdat het me tegelijkertijd vertelt dat het goed met hem gaat.

Ieder van ons, zoals Adams muziek en Hilma's schilderij, hechten meer waarde aan onze compatibiliteit als individuen, door anderen gelukkiger te maken.

Oom Adam: "Hier is de rekening." Misschien wilde hij zeggen: "het is tijd om naar huis te gaan, want er ligt een pen die wachtend ademt tot haar terugkeer."

Ze maakte haar rekening af door een boeket te kopen. "Nu zijn we klaar, oom Adam"

Hier is ze terug.

Ze opende de deur en probeerde een gevoel van geluk te introduceren in de ruimte van haar moeder: "Dag", zei ze.

"Weet je wat? Ik bracht je deze rozen.", reageerde moeder terwijl ze een stralende glimlach in haar ogen tevoorschijn toonde als een geschenk voor haar dochter.

Ze ging naar haar kamer, de pen lag stil op het bureau die vervormt tot een strand en het papier had zijn loden kleren uitgedaan. Ze zag er heel fris uit, als een vrouw die net klaar was met zwemmen, wachtend op de zon van woorden om op haar dorstige huid te schrijven.

Van Gogh had een aandeel in de eerste dialoog van haar gedachten. Het begon zo:

“Hoe zit het met jou mijn vriend en hoe kan ik in je schilderij, ‘De nachtsterren aan de Rhône’, iets bevestigen in mezelf, heb jij het licht verstrooid als een herfstige uitbreiding van mijn verborgen gevoelens? Ik voel dat ik die vrouw ben op het schilderij en dat jij mijn liefde bent, dat we stil plezier delen aan de rand van de Rhône. Was het de bedoeling dat je penseel als ontvanger mijn ogen zou verblinden met deze poëtische hoeveelheid lilakleuren gevlochten in een charmante overeenkomst met de nacht en het licht? In je schilderij ‘De sterrennacht’, was je zo actief als een bij, in de dynamiek van aanraking. Ik vraag mij af, draaien de chromatische streken rond als een wervelwind van gevoelens? Op welke spanning reageerden je ogen om al deze buitensporige lading van dynamiek te kleuren? Hoeveel gevoelens heb je nodig om een enkele kleur draad te weven met zoveel pols? Ging Tony Graag zijn ogen laten lopen over het lichaam van deze kleurenpols in je schilderij om het op een andere manier te herformuleren in zijn Runner-sculptuur? Ze liggen allebei in dezelfde lade, van haar innerlijke bibliotheek, die gespecialiseerd is in het activeren van haar innerlijke zelf in zijn kunstwerk.”

Ze draagt analytische ogen, haar ogen vallen niet op iets vervaardigd, een kunstwerk of een gebouw. Zonder te proberen het psychologische proces te doorlopen, maar door een beroep te doen op de gevoelens die deze werken hebben gecreëerd.

“Desondanks ben ik enigszins beperkt door esthetische waarden. Wat je vandaag als mooi ziet, zag je instinctief niet als mooi toen je jong was. Het werd een cumulatieve kwestie van ervaring en tijd zonder scheiding van innerlijke ervaring. We vinden ook troost in de eenvoud van dingen, zoals een stoffen sjaal zonder overmatige versieringsdruk dat lichtjes om de nek van ons zicht wordt gewikkeld.

Als een puur abstract stuk geometrie probeert het al zijn externe contacten met de wereld te bevrijden door zijn hoofd op een kussen van comfort te laten rusten. Een kussen dat comfort geeft en zich op die manier scheidt van externe druk.

In een poging tot ontspanning kwam ze, na een paar regels op haar papier te hebben ingevuld, terug en ging voor het raam staan kijken naar de achtertuin van haar huis. Ze liet haar blik over een rots gaan, tussen wiens gebroken voegen violette bloemen ontsproten.

De scène was, door zijn organische aard en contrast, opvallend genoeg om haar gevoel voor een andere inspiratie voor het schrijven aan te scherpen en deze willekeurige vorm als een theater in haar te begrijpen.

In tegenstelling tot de lichte sjaal, die een psychologische behoefte aan abstractie was, creëerde het tafereel van de rots zijn verlangen naar sympathie. Hoe de bloemen harder worden en de steen zachter en zo samen kunnen versmelten.

Hoe de rots al die vrouwelijke tederheid in het viooltje heeft laten divergeren in zijn mannelijke rationaliteit.

Haastig vaag, door de scène, terwijl ze de pen vasthield, werd ze er zich volledig van bewust dat architectuur een vorm van ruimtelijk begrip is en begon die plek rond haar buiten haar begrip te vallen.

De ruimtelijke beelden van haar huis begonnen te vervagen uit de aanwezigheid van het begrijpen. Te vervagen en vervagen totdat ze niets meer begreep.

Ze had geen besef meer van de kamer. Ze besepte niet meer waarom ze de pen vasthield. Het organische papier begon uit te harden, de zinnen die op het papier waren geschreven begonnen beetje bij beetje in een wazige ineenstorting te verdwijnen.

Dit totdat het zicht werd verduisterd door alles wat ze schreef, behalve drie woorden die bovenaan de pagina hingen, als drie versleten kledingstukken aan een waslijn in de verte, "Wie ben ik?"

Ze sloot haar ogen en glimlachte weer toen hij haar hand opnieuw vastnam.

Een kijkje...

Ze opende de lokken van haar wimpers, de ene lok na de andere. De deur van haar oog was stevig op slot gedaan door een dwaze cipier die al enkele dagen in het ongewisse zat. Ze opende het eerste slot terwijl de cirkelvormige verlichting in het plafond er zo gigantisch begon uit te zien als een Parijse triomfboog. Ze opende het volgende slot en een wolk kwam haar kamer binnen en klampte zich vast aan alle andere sloten. De andere sloten openden zich in een oceaan van mist en pas bij het laatste slot keerde alles en ook de wolk aan mis terug naar hun plaats.

Ze nam de eerste slok van haar koffie terwijl ze haar moeder aankeek, die naar muziek luisterde en een appel schildde. Haar blik omarmde een kruiselings ingesneden stuk in het midden van de appel. Het hart van de appel leek op de bloembladen van een bloem die begint uit te zetten. De stuifmeeldraadjes in het midden van de bloem begonnen ook uit te zetten in hun driedimensionale vorm. Terwijl ze de geometrische hoeken observeerde die eruit voortkwamen, totdat het een heel grote en regelmatige vijfpuntige ster werd, voelde ze een verlangen om in de diepe stoel te gaan zitten. Toen viel de appelpit in het lege bord. Die leegte hield voor haar veel plezier in.

Ze ging zitten en de geur van appels waaide door de ruimte als een net geopend theebuiltje van verse jasmijn.

Ze probeerde haar lichaam weer met haar geest te verbinden en nam nog een slok van haar koffie.

Op het door de zon verwarmde strand, het zicht van de appel nog steeds in haar gedachten, dacht ze na over de zeeslakken die ze uit de zee had verzameld en dacht hardop hoe het bij Archimedes opkwam om een dwarsdoorsnede te maken van een slakkenhuis. De kamers in de schelp van Nautilus-slakken groeien evenredig met de afstand tot het centrum van het slakkenhuis. Het is bij deze ontdekking dat zijn ogen deze kamers binnendrongen en de lengte en breedte ervan maten.

Hij kwam erop uit dat het een instinctieve techniek is die door de natuur wordt vervaardigd zoals de slak een schild heeft en de schildpad op zijn beurt zijn schild.

Moeder zei: "Mijn liefste, wij zijn het geheim van het universum. De spiraalvorm komt in alles voor, zelfs in het hart van de roos. De natuur bevat veel wiskundige geometrie, alles is perfect georganiseerd."

Bijen zijn fantasierijke ingenieurs, die de was in de vorm van vlokken scheiden, een honingraat bouwen met een goed doordacht zeshoekig schema en ze naast elkaar zetten met verbazingwekkende wiskundige efficiëntie. Zo zijn ook de kamers rond de granaatappelpitten gevormd en gestapeld als een kubieke hoek om ze te beschermen.

Dit alles is magisch voor architecten. Als ik het werk van Zaha Hadid zie, heb ik het gevoel dat ze misschien dol was op de kalkachtige sedimenten van Ciudad Encantada en ze zo tot een denkbeeldige architectuur veranderde.

"Mam, ik hou van deze vergelijkingen. Zelfs de Egyptische piramides zien eruit als een kunstmatige berg. Misschien wilden de oude Egyptenaren nog een berg aan hun land toevoegen."

Moeder reageerde: "Er is op de een of andere manier een verband tussen geometrie en natuur. In de vroege Mediterrane architectuur werden er grote stenen gebruikt en dat wordt megalithische architectuur genoemd. Misschien gebruikten ze deze stenen in een zoektocht naar duurzaamheid en standvastigheid als een weerspiegeling van de onbeweeglijke bergen. En was het concept van standvastigheid gekoppeld aan hun grote omvang en materiële hardheid. Ze werden ook in vroege beschavingen de 'rijen kolommen' genoemd of 'het bos van kolommen'."

Het transformeren van 'de rijen kolommen' in de term 'bos' had haar wellicht een veiliger gevoel gegeven, zodat het meer bij de natuur zou horen en zodat de plek poëtischer zou worden en dichterbij het hart zou komen. Op die manier zou het een gevoel van rust creëren.

We worden onbewust aangetrokken door deze organische formaties in gebouwen. In de kerk van de Sagrada Família van architect Gaudí, stapelen de bogen zich in harmonie op, net als de verweven bomen aan weerszijden van de weg.

Ook plantvormen die op sommige plaatsen op keramiek getekend zijn, zoals bij Syrische moskeeën, creëren harmonie en eenheid met een bepaalde plaats wanneer ze geïnspireerd zijn op de planten van die plaats.

Architectuur wordt gevormd door interne krachten met externe invloeden te confronteren met elkaar. Wanneer het ontwerp van architectuur wordt gekoppeld aan het externe, de omgeving, wordt het geheel harmonischer en vermindert het de druk voor zijn omgeving.

“Moeder, ik herinner me de Egyptische zuilen met plantenvormen zoals palmbomen, papyrus en lotussen. Voor hen was het toevoegen ervan ook een vorm van bescherming, aangezien deze het levensonderhoud van de mensen vertegenwoordigde, misschien als een vorm van eerbied voor deze welwillende planten.”

In de auto begon ze de dialoog in haar verbeelding te herhalen en zei ze bij zichzelf: “wij zoeken instinctief naar betekenis. En als we in iets een gekend patroon willen herkennen, zoals bij architectuur, zoeken we naar iets organisch of natuurlijk om de wiskundige intensiteit te verminderen. In essentie is het een zoeken naar harmonie.

Ze bereikte het huis, opende de deur en ging naar binnen, een van de slakken viel uit haar zak, ze stak haar hand uit om hem vast te houden.

Ze ging binnen in een schelp, begon te lopen zonder te kunnen stoppen, alsof haar voeten in een automatisch systeem bewogen. Wanneer de ruimte in een grote kamer veranderde stopte ze met lopen. Alles om haar heen zag eruit als schaduwen, zoals de schaduw van een stoel die, terwijl ze deze probeerde te grijpen, op de grond viel in een onwerkelijke wereld van een verzonnen denkbeeldige stoel.

Haar vermogen om te bewegen begon af te nemen en ze was niet eens in staat om het hand van haar langzame ademhaling op te heffen. Haar zicht vernauwde, als een cirkelvormige vogel die rondfladderde aan de horizon in een steeds kleiner wordende cirkel. Kleiner en kleiner.

Ze hoorde haar moeder roepen: “Mijn dochter...”

Dat alles scheidde haar op dat moment van haar moeder

PUNT

Zachtheid...

Ze stak haar hand in het lichte weefsel dat over haar hoofd spande als kleine katoenballonnen. De textuur riep een herinnering op aan haar vijftiende jaar, toen ze met haar grootvader naar het veld ging en de eerste katoenbloem van haar leven plukte.

Terwijl ze niet op al die luchtigheid had zitten wachten, voelde ze met haar vingertoppen haar hoofd uit elkaar vliegen als de pluizenbal van een paardenbloem. Ze ving een van de pluusjes op die in de lucht vlogen en ging erop staan. Ze voelde zich heel licht.

Door de ruimte van haar kamer begon ze te lopen met de lichtheid van een vlinder en beetje bij beetje voelde ze stabiliteit, totdat haar voeten de grond bereikten. Ze liep tussen stabiliteit en lichtheid, tegen zichzelf pratend in een taal van ochtendharmonie.

Ze begon door Rome te dwalen, ze zag de Egyptische obelisk en het leek alsof er een defect was in de hanger van het schilderij, alsof de obelisk een kraal waren in een parelketting die Rome om haar nek had gedaan en alsof de gedraaide lijnen in een rechte lijn strompelden.

In dat terugdenken aan Rome hing er voor haar een harmonieus contrast, een contrast dat haar gedachten deed terugslaan naar toen ze vroeger de landhuizen in het dorp van haar vader zag.

Het bereiken van het dorp was het overschrijden van een drempel van geleidelijke aantrekkingskracht, het observeren van de plaats van veraf en het betreden van een veld van harmonie op het moment dat het dorp van op afstand verscheen. De nadering en helderheid van het dorp was als wandelen tussen een buitenste pool en een binnenste pool, het bereiken van een rustig magnetisch veld in de woestijn in het dorp zelf.

Je betreedt een comfortzone van rustige harmonie tussen binnen en buiten, dat zich is als een identiteitskaart voor de plek.

De lemen huisjes zijn gemaakt van de omringende gele aarde. De kalme gele tinten brengen je binnen in een harmonie van ruimtelijke authenticiteit.

Harmonie in Rome weerklonk als een stijgende symfonie van tegenstellingen, terwijl harmonie in het dorp van haar vader een stille fluit was die de uitgestrektheid van de natuur bespeelde. Het patroon van primitieve architectuurmaterialen, was een emotionele verbinding met de omhelzing van de omringende natuur. Rome en het dorp van haar vader zorgden voor verschillende ritmische kleuren in hun associaties.

Rood is rood als kleuroorsprong en steeds heel harmonieus van kleur rood met andere nuances. Het kalme rood ziet eruit zoals een romantische vrouw die een kopje thee drinkt in een café, terwijl het donkerrood eruitziet als een kind dat springt en brult van vreugde.

Rustige harmonie vereist extreme gevoeligheid, zoals het maken van een serie om de oneindige tinten groen in de natuur te classificeren en daarin te verdwalen.

Elk van de twee kleuren produceert een andere interne beweging uit en activeert daarbij onze gevoelens.

Het architecturale beeld komt mooier tot zijn recht als ze een kunstjurk van de plek draagt die bij haar maat past.

Het neemt de rol op zich van een officiële historicus over handenarbeid en de gebruikte materialen. De oude man hakte zijn woningen uit met kalksteen. Er is hier geen ruimte voor tegenspraak, aangezien het de oorsprong van de natuur binnenging als de stad Maaloula.

Maaloula is niet Chicago en New York, dat zijn identiteit herkent aan zijn watermassa's en niet zoals het Parijse architecturale weefsel met zijn ramen die tot op de grond reiken en zijn regelmatige drempels.

Maaloula¹ is een kleine stad het heeft een eigen identiteit met een kalkstenen karakter en een bergachtige kloof die je blij maakt om er doorheen te lopen en de veranda vol frisheid te bereiken. Het laat je in en uit in zijn details lopen om piano te spelen op een muzieknoot op een bergritme.

Ze ging terug naar haar kamer en liet alle beelden van Rome in haar gedachten hangen terwijl het bed de vermoeidheid van een dag wandelen genas.

Haar kamer had een Italiaans karakter met tekeningen aan de muur en wat decoraties die in de hoeken lagen. Het was een afdruk op carbonpapier van wat er buiten het raam en het gebouw gebeurde. De kolommen en deuren van de gebouwen buiten waren een gesimuleerde kopie van haar kamer, waarbij de weerkaatsing van de zon tussen hen in aanwezig bleef met een interne reactie op een externe omgeving.

Terwijl je je in Rome overladen voelt met versiering en onmetelijkheid, was het het tegenovergestelde van wat ze in de Rotterdamse kerk zag, daar ademde het gebouw ruimte door zijn grote ramen.

Maaloula: klein oude stad in Syrië.

Sugar verhuisde in die tijd van de zware Romaanse kerken naar een lichter en eenvoudiger gebouw in zijn visuele compositie. De grote ramen zorgden voor een grotere visuele doorgang tussen binnen en buiten.

Het raam is een reflexieve noodzaak voor de relatie tussen hemel en aarde in het lichaam van het gebouw, waardoor de externe omgeving met de persoon een metgezel in de kamer wordt.

De gebouwen worden harmonieuzer, als ze het resultaat zijn van begrip van de plek, alsof de bouwers instinctief professioneel van aard zijn. Net zoals het dorp van haar vader met landelijke koepels, die hun oorsprong vonden in de interpretatie van de natuur op dat deel van de aarde.

Het verscheen als een schilderij van harmonie voor menselijk handelen, als antwoord op de roep van de natuur, van uitlopers, vlaktes en valleien tot het meest verbazingwekkende beeld van het leven.

Plots vielen al die gedachten in het water. Het water en de gedachten begonnen vanaf de bovenkant rond de randen van de beker te draaien. Meer en meer begon alles te draaien en beetje bij beetje naar beneden te glijden, totdat het water de top van haar bewustzijn overstroomde. Ze bereikte een glazen bodem. Ze keek omhoog. Ze zag een bevroren vrouw die een glas water vasthield. En zei:

“dit ben ik.”

Warmte.....

Aan de overkant van de rivier, ergens op de bruggen.

Hij stond op en zwaaide, probeerde iets te zeggen, maar ze verstond het niet. Hij was te ver weg. Lichtjes begon hij zijn stem te verheffen, maar nog steeds verstond ze hem niet.

Zijn stem klonk schor alsof had geschreeuwd.

Hij nam een stuk papier, schreef er een zin op en stopte het in een gesloten fles. De fles gooide hij in de rivier. De fles begon met volle vaart naar haar toe te dobberen. Ze struikelde over een steen en viel. Ze opende haar ogen, maar voelde de sterk aanwezige pijn waardoor ze niet kon lezen wat er geschreven stond.

Ze ging naar haar oma... oma was aan het bakken in de kleioven. Uit de 'tanur' fladderde een geur van met liefde gekneede brood door de ruimte. Oma legde het ontbijt op een bord van stro dat ze had gevlochten met warmte en liefde. Haar ogen straalden een lach uit en weerspiegelden de ochtend.

Haar grootmoeder begon met het weven van draden tot een handweefgetouw. Ze bleef naar haar grootmoeder kijken en zei: "Moeten de draden van het weefgetouw recht zijn om de draden erdoor te weven oma?"

"Ja mijn liefste", antwoordde oma op haar beurt, "hoe strakker de verticale draden gespannen zijn, hoe vlotter de losse horizontale draden ontvangen worden. Het weefgetouw is net als een mensenleven. In een leven moet je ook je foute draden rechte trekken om die door de gespannen weefsels van het leven te doen golven. Zo banen wij ons een weg door ons eigen weefgetouw van het leven. Zo leren we om valkuilen op te vangen en door te gaan, want volharding is kracht. Volgens mijn grootmoeder is er een continuïteit in het weefsel van het leven met zijn rechte en gedraaide lijnen, maar in mijn ogen komen de rechte en gebogen draden altijd samen tot een harmonieus tapijt van tot in harmonie gebrachte tegenstellingen. Ze dacht verder na... Heeft inconsistentie een maximale vorm inconsistentie? Of is het een poging tot harmonie die de staat van disharmonie tussen twee

totaal verschillende dingen vermindert en zoekt naar compatibiliteit daartussen. Iets zoals het compenseren van een tekort in een vorm om te vinden wat nodig is. Zoals het zoeken naar een levenspartner die persoonlijkheid bezit met kwaliteiten die je mist als een zoektocht naar voltooiing.

Stabiele dingen streven er vaak naar weg te komen van instabiliteit. Zo gaat een geometrische vorm zichzelf baden in organische aspecten om verzachting op te zoeken.

Net als het weefgetouw van mijn grootmoeder ontmoeten de rechte lijnen de bochten van de draden als bij noodzaak. Zo dwaalden haar gedachten zelfs nog verder en dacht ze aan de verandering van water naar kristallijne vorm of zoals de verandering van vulkanische magma-vloeistof naar een rotsmassa wanneer blootgesteld aan kou.

De noodzaak om de oorspronkelijke vorm te veranderen is om een staat van harmonie te creëren met de omringende omstandigheden en factoren.

Maar het origineel blijft hetzelfde, hoewel er een mogelijkheid tot verandering is.

In het huis van mijn vader strekt de wijnstok zich uit in het voorste deel van het huis en is de plattegrond van het huis veranderd, maar voor mij is het gevoel gelijk gebleven. Het huis...de kamers...de herinneringen, de harmonie en de authenticiteit conflicteren niet met elkaar.

Alles is met elkaar verbonden en dingen krijgen hun betekenis door de tegenstelling met hun tegengestelden.

Zo kan je in onvolledigheid zoeken naar perfectie en kunnen onvolledige kunstwerken, die een ruimte van leegte achterlaten, je denkvermogen activeren om de leegte te vervullen met subjectieve betekenis.

Het constante wordt in je ogen als toeschouwer aan verandering onderhevig en je komt in een mentale activiteit tussen volheid en leegte, tussen bestaan en afwezigheid, een begin en een einde, het constante en het variabele.

Mijn grootmoeder, die tegenstellingen op haar weefgetouw weefde, kende Pythagoras zijn naam niet en wist niet wat hij zei over ongelijksoortige dingen en hun naderende harmonie door ze samen te voegen tot een regelmatig universum. Ook ene Frank Lloyd Wright die beweert dat kunst een organisch karakter heeft zoals de natuur met haar bloemen, maar bovendien ook tijdloos is, ook daar had ze geen weet van. Ze geloofde dat alleen God

tijdloos en eeuwig is en dacht er niet aan om het kenmerk van eeuwigheid door te geven naar zoiets als de bloemen op haar weefgetouw.

Grootmoeder, zij vertrouwde enkel op haar aangeboren gevoel van kennis dat tegenstellingen en complexiteiten samenhangen als een functie in het weefgetouw van het leven.

Op het erf van het huis van haar grootmoeder stonden vijf granaatappelbomen en grootmoeder vertelde haar op een zeer emotionele toon dat elke boom een naam heeft. Ook dat haar vader en ooms die bomen hadden geplant en dat iedereen zijn boom naar zichzelf had vernoemd.

Ze zei: “Weet je oma...In Europa worden Franse tuinen symmetrisch met rechte lijnen gesnoeid. Ze lijken op gebouwen met hun geometrische formaties, zoals driehoeken, rechthoeken en cirkels in een harmonieus decoratief geheel. Ze zijn net zo mooi als het prachtige kasteel van Vaux-Le Vicomte.

Wat de Engelse tuinen betreft, zijn deze vergelijkbaar met granaatappelbomen. Ze blijven zoals ze zijn, ongerept.

Het tafereel is heel romantisch en rustig, een mix van weilanden en bergachtig terrein, meren en pijnbomen ontmoeten elkaar in een harmonieus tafereel.

Haar grootmoeder begon granaatappels te verzamelen en bond ze samen met een draad tot een ketting en hing ze aan de keukenmuur.

Ik vroeg haar met verbaasde ogen, “waarom heb je het opgehangen?”.

Ze zei dat ze deze bewaart voor de winter en dat de harde granaatappelschil helpt om ze lang te bewaren.

Ze dacht bij zichzelf: “Weet je Pythagoras, de theorie van mijn grootmoeder was gewoon gekneet met de kleuren van de seizoenen.”

Haar handen waren een landschap aan vlaktes van rimpels gevuld met groene verhalen. Ze vertelde me altijd dat ze elke week zout sprenkelde rondom het huis om het te beschermen en dat een blauwe parel, dat ze aan haar deur hing, genoeg was om haar vredig te laten slapen.

Daar lag ze, op de binnenplaats van het huis op een wollen mat, geweven door de warmte van grootmoeders handen, te denken.

Ze kroop in een luchtbel van zomerzon.

Het gemompel van zijn stem kwam haar oor tegemoet op het moment dat ze het geschreven papier las, nadat ze de fles had kunnen nemen.

Het geruis van water verzamelde zich over haar mond en ze zakte weg in een poel van glimlachen

Zintuigen.....

Tevergeefs probeert ze de smaak te onderscheiden van de zintuigen die vermengd zijn in een koffietasje terwijl zij slaapt. Ondertussen wordt zij bewust en haalt ze adem uit de spleet van de deur die tussen haar en haar ochtend was achtergelaten.

De deur was zo zwaar als hout dat dagenlang doordrenkt was geweest van regen van de onverschilligheid.

Het is negen uur 's ochtends in haar herinneringshorloge en het is de dag van haar grootvader in haar agenda. Ze schreef: "mijn grootvader", en tekende een klein hartje dat alleen danste op het voorhoofd van de pagina gewijd aan zaterdag.

Ze nam een roze jurk uit haar kast, een nostalgische vreugde en haastte zich om haar schoenen aan te trekken. Haar opwinding om haar grootvader te ontmoeten was belangrijker voor haar, dan struikelen over de schoenen die ze niet zorgvuldig had vastgebonden.

Er wachtte een leger van zorgvuldig getrainde wijsheid op haar en terwijl ze over dat onverharde pad liep, bonkte haar hart van jaarlijks opgekropt verlangen naarmate elke boom aan weerszijden ervan dichterbij kwam.

Ze realiseerde zich dat haar grootvader haar traagheid bij het schrijven kon doorbreken en een lont van ideeën in haar pen kan doen ontbranden. Haar pen die zich al even in een tijdelijke coma bevond.

Ze kwam aan bij de houten deur van de werkplaats van haar grootvader, die de 'Perzikpoort' wordt genoemd, die deur die de vertakte wortels van haar herinneringen wakker maakte. Een grote deur met een ronde vorm van bovenaf met in de deur een kleinere deur, waarin de doorgang van één persoon mogelijk was. Met vreugde in haar ogen omhelsde haar grootvader haar met zijn ogen en handen die dezelfde hoeveelheid onvoorwaardelijke liefde uitstraalden van op een sociale afstand.

Ze vertelde hem over het verhaal waarin ze haar harmonierekken organiseerde.

Haar grootvader zei: "Harmonie, mijn liefste, is aan jou om te komen... Het is aan ons om te praten... Om de onvruchtbaarheid van eenzaamheid te genezen door samen te communiceren. Om thee te drinken vol herinneringen, om tegenstellingen samen te brengen in formele of morele overeenstemming, de harmonie is bedoeld om de verschillen dichterbij

de extase van eenheid te brengen. Het leven ontbreekt aan stabiliteit en dit maakt het niet saai, omdat we permanente verandering nodig hebben.

De heilige boeken vertellen ons bijvoorbeeld hoe God abstract was zonder beeld of lichaam. Het is onbeschrijfelijk dat toen de Zoon van God, Jezus, een ander beeld van de Schepper schiep en zei: "Wij zijn naar Zijn beeld geschapen."

Harmonie in de theologie was de verzameling van de vier evangeliën in één verhaal, zonder tegenstrijdigheden of doublures en het herhalen ervan in een vrije context. Terwijl harmonie in de islam een directe naleving is van de leer van de islam en de toespraken van de profeet. In onze Ismaili-religie is het vergelijkbaar met de leer van de 'Eenenvijftig Broeders van Safa', die religie, filosofie, wiskunde, astronomie en acceptatie combineert. Andere religies zoeken naar de waarheid in plaats van zich ertegen te verzetten, dus vinden ze harmonie in de esoterische interpretatie van de Koran, die overeenkomt met elk tijdperk en leidt tot spirituele vooruitgang.

Harmonie kende in het verleden vele aspecten. Homerus begreep bijvoorbeeld harmonie en schoonheid als een handmatig werk waarin God zich manifesteert.

Terwijl Heraclitus uitlegde dat schoonheid een fysieke uitdrukking is van de waarheid en Democritus sprak over schoonheid als harmonie tussen de delen en het geheel als een kosmische representatie.

Wat de Pythagoreeërs betreft, zij zagen dat schoonheid en harmonie in overeenstemming zijn met harmonieuze numerieke verhoudingen. In de klassieke oudheid was harmonie het resultaat van de muziektheorie.

De renaissance-ingenieurs hadden een ander standpunt, dus het menselijk lichaam was een uitgangspunt voor afmetingen, zoals de voet als afmeting nog steeds gebruikt wordt in bepaalde landen. De Gulden -snede, Vitruvius-man van de Romeinse ingenieur Vitruvius, in zijn boek Architectura, maakt het lichaam als een maat der dingen. Hij presenteerde tekeningen van kolommen, technieken en constructiemethoden volgens deze theorie en hun verband daarmee. Je kunt de tekening van de Vitruvius-man op de kopie zien. Het Italiaans voor de euromunt, Vitruvius was dus een symbool van de mensheid in theorie, waarbij de mens als centrum beschouwen van het universum

Ook in de architectuur, mijn liefste, was religie het middelpunt van het zoeken naar harmonie. De koepel is bijvoorbeeld van groot belang in kerken. Het is de weerspiegeling van

hemelse harmonie als perfecte geometrische verhouding en als een pure vorm die de hemel symboliseert. Eigenlijk een ideale vorm zonder einde.

Dit is hoe kunstenaars in de Renaissance waren, ze keken naar alles wat zichtbaar was om er regels en wetten in te vinden die hen dichterbij God brachten, alsof alles een weerspiegeling van Hem was. Zo was de driehoek een symbool van de Heilige Drievuldigheid van de Heilige Geest, de Vader en de Zoon.”

Ze zei: “Hoe mooi zijn deze paradoxen, mijn grootvader, die deze verschillende denkhorizonten creëert.” “En wat is dat voor bedrijf dat u aan het opbouwen bent, opa?”

“Mijn werk is een denkbeeldige reactie op architectuur en natuur, een behandeling van mentale beelden tussen het heden en herinneringen om een harmonieuze wereld te creëren als een simulatie van de zintuigen van de kijker.”

Ze stelde de vraag: “En hoe riskeerde je dat te doen?”

“Ik verzamelde alle foto's die ik in het heden en verleden maakte van natuur en architectuur als inspiratiebronnen. Het verbaasde me hoe planten groeien en klimmen op de muren rond rivieren in de stad. En hoe klimplanten hun vormen aannemen op de muren van huizen alsof ze er een mythisch verhaal mee weefden, maar het idee moest zich ontwikkelen. Andere dimensies verheugden haar kinderen op een ritmische manier dat fluctueerde van eens verward en eens ontspannen, eens bevroren en dan weer versmolten tot een wereld van tegenstellingen. Mijn doel was dat de kijker een wereld van harmonie zou betreden.”

“En is de kijker een belangrijk element voor jou, opa?”

“Uiteraard is de harmonie met het kunstwerk compleet als er communicatie tot stand komt tussen de kunstenaar als sympathieke geveer en het kunstwerk zelf in vorm en materiaal. Ook is er harmonie met de ontvanger die het kunstwerk analyseert op basis van zijn empirische ervaring”.

“Grootvader, waarom deze rustige kleuren en die luidruchtige kleurvlekken?”

“Het is een soort van creëren van comfortabele plekken voor de kijker met zachte kleuren waarvan hij er sommige actiever maakte. Zoals 's ochtends wakker worden en de donkerblauwe kleur dragen, die wordt gekenmerkt door dynamiek, dynamiek en hard werken. Elders wil ik dat de kijker zijn ogen lichtpaars draagt, alsof ik een avondhumor ben, tolerant en melancholisch tevreden. Strooi hier en daar groen en laat een traktatie voor de

ogen van de kijker om hem uit zijn spanning te halen en hem te laten vullen met ontspanning.”

“Grootvader, dringt deze grens aan op kleuren en de impact ervan op ons?”

Hij zei: “Natuurlijk zijn er ook harmonieuze kleuren, dat zijn de kleuren die naast elkaar op de kleurencirkel staan.

Kleurharmonie wordt bereikt wanneer kleuren elkaar opvolgen, zoals kleuren die dezelfde intensiteit hebben, dicht bij elkaar liggen op de kleurencirkel of uit dezelfde kleurfamilie komen.

Kleuren hebben ook psychologische reflecties.

Geel bevat bijvoorbeeld de grootste hoeveelheid licht van alle kleuren en wordt geassocieerd met de zon en de lente. Het stemt ons dus optimistisch.

De oranje kleur symboliseert de waarde van dingen en drukt in oosterse landen geluk en spiritualiteit uit.

Kleuren roepen bepaalde emoties en gevoelens bij je op, van vreugde tot angst, van ontspanning tot enthousiasme. Bovendien kan kleur informatie overbrengen zonder dat er woorden nodig zijn. Denk aan het rode en groene stoplicht.”

Ze beschouwde de grote bibliotheek van haar grootvader als de omvang van de wijsheid in zijn hoofd, gemaakt van beukenhout dat al jaren oud was met de geur van zijn vingerafdrukken die de planken en boeken vullen. Het raam aan de overkant van de ruimte laat lichtdraden van de zon binnenschijnen, waarvan zonneweefsels zich nonchalant op de boekenrekken gaan uitstrekken.

Ze plooidde een van de dunne boeken in haar hand, terwijl ze dacht aan wat voor soort relatie er tussen hem en zijn boeken was ontstaan. Ze plooidde het boek in die mate dat hij op dat moment pijn voelde en haar vastberaden duidelijk maakte om hem los te laten, zo kon hij opgelucht en kalm ademhalen.

“In het hart van mijn grootvader ademt alles... de boeken ademen... het gras ademt... zelfs de stoel, de tafel en de gordijnen, alles ademt.”

Ze realiseerde zich niet dat haar geheugen zo hard klopte, totdat haar herinneringen ophielden met ademen.

Op de zaterdagpagina schreef ze "Opa", waarnaast ze een klein hartje tekende.

Vijf jaar geleden heb ik er een papier in gekleefd...In memoria van het overlijden van mijn lieve grootvader.

Spanning.....

Ze houdt een penseel in haar hand terwijl haar ogen naar de lucht staren terwijl ze met haar irissen de beweging van vogels vastlegt.

Haar aanwezigheid viel in het verleden en specificeerde het jaar 2014.

Toen ze de bommen en raketten zag die in haar dorp vielen, sijnpelde het geluid naar haar als een normaal ritueel, vergelijkbaar met het klaarmaken van het ontbijt of naar het werk gaan. Gemeenschap hebben met het geluid van bommen gedurende de dag is de meest kwaadaardige gewoonte. Hier loopt hij op een baan zonder veiligheidskleppen.

Peinzend observeerde ze het geluid van het moment waarop de bom werd gelanceerd en het moment dat deze viel. Ze vergeleek het met Leonardo's ogen de de beweging van vogels bestudeerden.

De kalender hier is niet Assyrisch en het is geen kalender met 365 dagen, zoals bij de oude Egyptenaren. Zij wachtten er telkens op dat de hondenster Sirius naast de zon scheen en totdat de Nijl telkens overstroomde.

Een kalender in oorlogstijd is wanneer het aantal dagen in het hart instort. Wanneer een ster van een van je dierbaren grenst aan een ster aan de hemel van de overledene. Iedere keer stroomt de Nijl in jouw ogen door tranen van rouw omdat de architectuur van de oorlog een onzuivere techniek weerspiegelt in ons leven.

De interne verbinding van wezens is niet volgens de morfologische wet, waarin je niet verbonden bent met vernietiging als iets tastbaars, maar innerlijk en met je hart. Het is in een eenentwintigste eeuw terugkeren naar de primitieve mens waarin mechanische wetten vervangen worden door wetten van angst en overleving.

Het beeld verdwijnt bij het nadenken over de balans tussen kleur, beweging en compositie: het wordt rokerig van kleur, luid van beweging en bloederig van compositie.

In een omhelzing van dankbaarheid en dankzegging keerde ze terug naar het jaar 2023.

In haar hand heeft ze een penseel en voor haar staat een tekentafel.

Ze plaatste punten om de aandacht te trekken en koppelde ze aan andere relaties.

Ze begon proporties te weven die haar een evenwichtig gevoel gaven volgens haar eigen visie. Hierbij schilderde ze de vorm van een bloem waar ze van hield, tientallen keren uitvergroot. De scènes van gebouwen minimaliseerde ze tientallen keren.

Haar doel was om met een angstige flow een theater te maken van een nieuwe wereld die haar toebehoorde.

Zij wilt met haar gulden snede dat de toeschouwer de dynamiek van het geheel binnenloopt omdat ze gelooft in wat Albrecht Dürer zegt dat architectuur de basis is voor alle schilderijen.

Kunst is volgens haar een technische formatie die een verborgen dialoog opbouwt tussen het penseel en het schilderij, binnen een mechanisme van variërende accenten en lijnen, waardoor ze vrijwillig een zoekproces aangaat tussen vorm en betekenis en er een eindeloze ruimte overblijft voor de dialoog van de kijker. Zo blijft de afwerking overgelaten aan de kijker en blijft het ideale einde aan zijn fantasie overgelaten.

Ze zegt tegen zichzelf: “Kunst en architectuur zijn een tweeling die het leven op hetzelfde moment heeft voortgebracht. Ze spreken elkaar niet tegen, mijn vriend Khedion heeft gelijk, het is onmogelijk om ingenieur te worden zonder door het oog van de naald van de kunst te gaan.

De randen van het schilderij en het hart ervan zijn verweven binnen de proportionele wetten van lichte kleuren en elke formatie draagt een zacht geordende numerieke energie met zich mee.

De kleuren vallen samen tot één mooie verhouding van tikjes. De verlenging van de kleurtikjes krijgt een muzikaal klinkende lengte en de kleurformaties lijken op zowel verre als nabije sterrenstelsels die tijdsperioden in de ruimte weerspiegelen.

De vorm en kleur van elke kleine planeet heeft een lengte en breedte met genummerde coördinaten met virtuele millimeters om te harmoniëren met de omringende gekleurde planeten in één geheel.

Ze gooit een spanningsbal in het bereik van proportionele en disproportionele kleuren in ritmische volgorde. Zij wilt dat haar schilderij zoals een klassiek muziekstuk wordt en de kleuren muziek afgeven wanneer de toeschouwer voorbijkomt. Zoals een aantal verschillende tonen tegelijk in functionele en niet-functionele opeenvolging, zoals strijkers ook een harmonieus geheel vormen.

De regel van harmonie wordt hier weergegeven in beeldende en zichtbare taal van het schilderij, terwijl het bij muziek een onzichtbaar stuk of stijl is die we horen en voelen. Toch dompelen ze je allebei in een trance van harmonie.

Ze plukt de rijpe kleuren en presenteert ze op een schaal van verbazing, als een boodschap van vreugde aan de ontvanger. Als adolescent geloofde ze dat ze de hele wereld was. Nu, op veertigjarige leeftijd, heeft ze het onder de knie. Deze transformatie is als een boodschap van geruststelling voor haar, die ze in de zakken van voorbijgangers door haar leven steekt.

Ze herinnert zich dat ze op 'de hele wereld'-leeftijd per ongeluk haar hand had afgesneden en dat er een paar druppels bloed uit waren gevallen, dus bracht ze een glazen schaal mee, waarin ze de resterende bloedpunten verzamelde.

Ze begon te schilderen met bloeddruuppels en begon het te verdunnen met water om de tinten rood, roze en lichtbeige te verkrijgen die ze wilde. Ze schilderde menselijke formaties in de vorm van dansende geesten.

Ze liet haar tekening zien aan haar leraar in de tekenklas, die verbaasd was. Hij zei dat het de mooiste tekening was die ze had getekend en vroeg haar hoe het in haar opkwam om één kleur te gebruiken met al deze gradaties. Ze vertelde hem dat het haar bloed was. Zijn spieren verkrampten als een verfrommelde zak in zijn paniekerige gezicht. Ze moest hem beloven dat ze dit niet nog een keer zou doen. Zo kon al deze angst die zich in zijn stem had opgehoopt verdwijnen.

Terwijl ze in stilte lachte om zijn paniek, zei hij: "Wat je vandaag toevallig met jouw wonde deed, zal er misschien voor zorgen dat je in de toekomst met opzet een wonde veroorzaakt om dit schilderij te maken."

Het is alsof hij het probleem van acceptatie aanpakt vanwege het ontbreken van de grens tussen wat niet kan is en wat wel kan is in ons handelen.

Weet hij nu dat ze nu bang is om per ongeluk ook haar hand pijn te doen en om zijn gevoelens te kwetsen zoals ze toen met opzet deed om haar ego op de tafel van zijn gedachten te verspreiden?

En dat het gecodeerde berichten zijn van een groep vrouwen zoals een kameleon met zachte veranderingen die zich aanpast naar alle situaties.

Ze is een vrouw van vrede, een vrouw van veiligheid, een vrouw van vreugde, een vrouw van wreedheid. Dat kan ze allemaal zijn wanneer nodig om iemand te redden van zijn herinnering die door overvolle somberheid is geteisterd.

Zij is degene die psychologische brieven schrijft en deze in haar eigen brievenbus van droefheid plaatst vóór of na de brief van iemand anders die haar wilt troosten.

Ze realiseert zich, met alle schakeringen van verrassingen en rampen die in haar verbeelding zitten, dat je iemands verdriet niet zult verdrijven als je niet in een bank van vergetelheid wegzakt. Zij neemt het verdriet dat hangt in de monden van herinneringen en vervangt het door kussen van vreugde.

Ze werd een expert in het bewegen van harmonie, het ontmoeten van de vluchtende emoties van anderen op een geheime plek en ze wist hoe ze de geur van verlegenheid kon meten in de intensiteit van het blozen.

Ze doorkruist vele comfortabele continenten in een intern dialoog met een van de mensen die haar nodig hebben.

Ze nam de pen en begon haar geheugen op te frissen om één zin neer te pennen.

Gedachten begonnen te draaien, totdat ze in staat was een heleboel bomen, bloemen en klein gras te planten op de grond van haar papier dat over het bureau lag.

Haar voeten sijpelden door de lijnen in het papier, terwijl de bomen om haar heen begonnen te lopen en de groene kleur in de bomen licht begon te worden. De donkerroze bloemen veranderden en werden vervolgens lichter, alsof een kunstenaar wit toevoegde. En de kleur van het bos van haar gedachten inkleurde met zijn penseel, totdat de witte kleur de plek domineerde.

Terwijl iemand haar uit al dat wit trok, toen ze op de grond viel, bleven aan weerszijden van haar middel alleen vingerafdrukken van lichtgevende afdrukken over.

Herinneringen.....

Kort voordat ik in slaap viel, voelde ik enige verstikking

Er heerst chaos in mij

Het venster van dromen is verbrijzeld.

Nadat ik in slaap was gevallen

Droomde ik dat je verzamelde wat er van mij verspreid was in jouw handen

En je hebt er leven in geblazen

Dus ik adem weer.

Dit is wat ze hem stiekem... bij elke ademhaling... zonder een enkel woord te zeggen, beetje per beetje totdat hij haar hand naderde. Zij was de vrouw van langdurige doordachte verrassingen en hij was de man van het wachten op een toeval dat hem als een wonder tegen zou houden.

Zo ontmoetten ze elkaar wanneer hij haar hand vastnam. De vreugde van de eerste ontmoeting ging alle mogelijkheden te boven, zowel mogelijk als onmogelijk.

Voor hun eerste ontmoeting koos ze de stad waar ze het meest van hield. Ze moesten een lange weg afleggen midden in een bergkloof. De lengte van de weg vertegenwoordigde de lengte van haar 29 jaar durende wachttijd voor deze ontmoeting. Ze wist niet waarom, maar op dat moment werd ze overspoeld door gevoelens. De details van de bergen, die ze zo vaak uit haar hoofd had geleerd, zag ze veranderen en al hun realisme en alle details erin verdwenen. Ze versmolten als een schilderij van Kandinsky in spontaniteit, verbeelding en passie

De bergen zagen er kleurrijk uit, rood, blauw en roze en het riviertje aan weerszijden van de bergspleet zag eruit als een rivier van sterren, die in de schittering van haar ogen stroomden. Ze dartelden alsof die spleet een verborgen tijdachtergrond was jeugd

Ze vermaakten zich op deze plek, deze bergspleet, die plots een flahbackzone werd uit hun kindertijd.

Ik heb ervaren hoe een leven vol vreugde in één minuut verborgen kan blijven.

Lopend en lopend met alle zachte gesprekken, en de ruimte ertussen, om ze letter per letter te overdenken, elke letter uitgestrekt als een gedicht. Wat als ze alle gedichten in één gesprek zou kunnen verzamelen?

Wat waren ze gefascineerd door dit toeval, om met al deze fantasie te vliegen, bij elke stap van de weg, die bergen aan beide kanten heeft, klopte haar hart luid totdat de weg eindigde. De berg opende verwelkomend zijn armen voor hen. Ze moesten een drempel van trapsgewijze rotsen oversteken, waardoor ze het balkon op de top van de berg konden bereiken. Dit terwijl ze stadia van haar leven doorliep. Van zoekend naar liefde naar verliefdheid.

Ze stond bovenaan het balkon en de wind danste met haar dromen en blies door haar haren en ontbrandde bij hem de lont van schaamte in zijn wangen, alsof de wind een ceremonie voor hen aan het voorbereiden was.

Hij nam een witte ring van sterren die vol verwachting met grote gretigheid op een rij stonden en draaide hem vlijtig, als de ring van de verbinding tussen twee lotsbestemmingen, terwijl hij de glans ervan met zijn ogen najaagde.

Ze kon haar ogen alle kanten op laten draaien, er waren geen details meer die ze kon negeren.

Alsof je een kaars aansteekt in het hart van de plek en je je verbergt in het licht ervan.

Ze vouwde de momenten zoals een zakdoek in haar zak vol actieve herinneringen.

Het kaarslicht absorbeerde alle herinneringen toen het uitdoofde.

Een andere herinnering kwam terug en ze begon de voorgevel van het huis van haar vader te schilderen, een huis van grijze bakstenen, met een wijnstok die als een tatoeage van het leven op zijn buik klom.

Ze was gefascineerd door de veranderingen die elk jaar plaatsvonden, en de uitbreiding van de verschillende klimmende takken. Hoe ze in omvang toenamen en hoe ze soms het voorraam overschaduwden, waardoor haar vader de takken draaide zodat ze rondom het raam lagen.

Ieder jaar opnieuw herneemt ze hetzelfde schilderij op dezelfde plek en schildert ze met lichte kleuren. Elk jaar worden andere kleuren toegevoegd aan de vorige. Dat schilderij toont een vriendschap, die zich sinds haar kindertijd tussen haar en die plek heeft ontwikkeld.

Ze begreep het tafereel intuïtief zonder het letterlijk te formuleren. De zonnestralen vielen op de bladeren van de boom en creëerden een ritmische stroom van natuurlijk licht. Haar penseel nam elke lichtvlek en vulde deze met een andere lading kleuren. In dat schilderij is ze het eens met Piero della Francesca in zijn rustige kleurstijl, maar verschilt ze met hem in de overdreven perspectiefstijl. Het was de inspiratie van het moment, de intuïtie en de vloeiende emoties die haar hand beheersten.

Haar hand nam de hand van Hilma af klint vast, zodat ze het verftikje niet twee keer sloeg en alles aannam dat haar door haar zintuigen werd aangeboden. Zintuigen waarvan ze geloofde dat elk rationeel perspectief te boven gingen.

Terwijl ze aan het tekenen was, bracht haar vader thee voor haar en ging naast haar zitten. Hij zei dat hij de muziek in haar schilderij voelde en dat het hem deed denken aan Kandinsky's schilderij 'Komposition', alsof de slagen van haar penseel het geluid van een viool waren. Zo kon ze telkens andere gevoelens uiten van, de ene keer kalmte door witte en roze kleuren, een andere keer de felrode kleuren die luidop riepen, of dan weer verdriet zoals in paarsdromerige kleuren.

Ze zei: "Ik ben blij dat u dat voelde, vader, in de muziek van kleuren vind ik mijn harmonie."

Haar vader, die van tijd tot tijd poëzie schreef, begon haar te vertellen over muziek in Arabische poëzie en hoe dit gebeurt door de rangschikking van woorden die eindigen op klinkers in evenwicht te brengen. En deze samen te passen met woorden waarin klinkers worden verminderd, waardoor de zin vloeiender wordt en ook gemakkelijk.

Hij legde haar ook uit hoe de eindes van zinnen, als ze op dezelfde letter eindigen, een muzikaal ritme stimuleren. We houden allemaal van muziek, omdat het de taal is die alle wezens begrijpen.

Hij zei: "Laten we bij deze gelegenheid muziek beluisteren. En hij begon het 'Oud' te bespelen.

De muziek begon ernaartoe te zwemmen.

Totdat de melodieën haar verdronken, daarna trok ze haar geheugen weg, met in haar hand een penseel van heimwee naar hem. De donkere plek begon langzaam zijn kleuren terug te krijgen. Hij zat bevroren op zijn plaats op het moment dat hij de ring om haar vinger draaide. Uit de stralen van de zon, nam ze een likje licht en plantte het met één aanraking op de ring.

Deze begon te schitteren.

Aanraken.....

Ze verborg zich in haar verbijstering. Ze had altijd al geloofd in de schoonheid van het begin. Die dag begon ze haar dag met een ochtend vol kale kleuren en alles om haar heen leek donker.

Alles was zwart-wit, het beste wat ze kon opmerken is het onderscheiden van de intensiteit van vier grijstinten, van licht tot donker.

Ze keek naar de nutteloze wandklok.

En zei: "Wat is het nut van tijd in een wereld die niet de kleur van vreugde draagt?"

Ze plaatste twee zakken stimulerend ijs op haar wangen, waardoor de slapende zintuigen kleurloos werden vastgelegd. Doordat de sterke kou die in haar huid kroop, begon de witte armband op haar pols roze te worden.

De kleuren om haar heen begon geleidelijk terug te keren.

Ze was blij met de terugkeer van kleuren, zoals iemand die het gebrabbel van een pasgeboren baby viert in een land dat geen voortplanting kent.

Dit kanten armband in haar hand deed haar denken aan een stad die ze jaren geleden bezocht.

De plastieken stad was een zeer moderne en hedendaagse stad met zeer hoge en enorme gebouwen, waarvan de buitengevels van de gebouwen zwaar bekleed waren met glas. Zelfs sommige gebouwen zagen er blauw uit vanwege de overvloed aan glas erin. Alles in de gebouwen was georganiseerd met geavanceerde technologie, lange trappen en enorme liften.

Ze herinnerde zich dat het enige wat ze op dat moment voelde een soort tijdelijke verrassing was. Een verrassing die geen nostalgie gaf naar die plek om terug te keren naar de stad die herinneringen naar ons begin als menselijke wezens mist.

De gebouwen waren niet verbonden met het landschap en gaven niet het gevoel dat het een samenhangend geheel was met de omgeving of met het ontstaan van de stad. Alsof je in een soort wiskundig-technologische ruimte leefde, waardoor je geen onderscheid kon maken tussen de aarde en lucht. Het was heel artistiek en tegelijkertijd had de kunst erin een breuk tussen gedachte en gevoel, alsof je niet verbonden bent met je wortels als mens in deze stad.

Zoals Heidegger zegt: We kunnen geen architectuur adopteren die geen identiteit heeft en die iemand niet helpt om in zijn historische en sociale omgeving te leven.

Heidegger was ook van mening dat wonen een menselijk wezen is, en dat leven op aarde het fundamentele kenmerk van de mensheid is. Hij zegt: 'Het is poëtisch leven'.

Heeft Corbusiers idee om de wereld te verbeteren, is de wereld daadwerkelijk verbeterd toen hij voorstelde om het historische centrum van Parijs volledig te slopen en 18 wolkenkrabbers in de vorm van een kruis op te richten?

Ze zei tegen zichzelf: ik hou van moderne gebouwen die op natuurlijke wijze eerdere beschavingen volgen, omdat dit eenheid en harmonie met de oorspronkelijke plek teweegbrengt.

Waar moderne architectuur een relatie heeft met de bestaande architectuur, krijg je een gevoel van dat je het water van compatibiliteit drinkt.

Ze zei bij zichzelf: "Ik weet niet waarom, toen ik door deze stad liep, ik dit de 'plastieke stad' noemde. Mijn gevoelens waren als een boot die over het water trilt, omdat de kapitein zijn bestemming kwijt is. Ik kon geen verbondenheid of verbinding vinden, alsof je in een gesloten kanaal ademde waar de nostalgie er niet doorheen komt."

En dat de dag is gebouwd met snel smeltende was uit het tafereel, ondanks de enorme omvang van het gebouw. Ze herinnert zich dat haar gevoel anders was toen ze naar de stad Palermo, Brugge of Damascus ging.

Ze voelde er een soort heilige kalmte in en een ongebreideld verlangen om de muren te kussen en ze wenste dat ze wat van het oude stof van de muren kon opscheppen en in een fles kon bewaren, als een kostbaar parfum van eeuwige warmte.

Er groeide een oude nostalgie in haar en die verspreidde zich naar haar vingertoppen als ze de muren aanraakte.

De aanwezigheid van wat de voorouders daar hadden gemaakt, de gebouwen in Palermo stroomden, in Brugge verweven en in Damascus vloeiden naar haar toe. Ze voelde dat ze op dat moment bij hen was zonder het te beseffen. Toen vroeg ze zich af: "ben ik nu echt een kopie van een van mijn voorouders?"

Ze mompelde: "je voelt alles aan zoals een boodschap, afkomstig van de manier waarop zij tegen gebouwen, techniek en architectuur aankeken."

Terwijl ze in gedachten verzonken was in deze vergelijkingen, kwam er een nieuw idee om te schilderen bij haar op. Ze nam een zacht penseel en een doos en ging wandelen door de stad. Ze ging naar het oude gedeelte ervan en begon stof te verzamelen. Het stof hoopte zich op op de oude gebouwen en ze stopte het in een doos, totdat ze een flinke hoeveelheid had en naar huis terugkeerde en met het stof begon te tekenen. Het was een heel ander gevoel, alsof je aan het schilderen was met je herinneringen en de herinneringen van anderen gebruikte, in de plaats van kleuren.

Toen bedacht ze iets harmonischer dan tekenen met stof. Ze wilde de beweging van de handen van de voorouders in het gebouw ophalen. Ze keerde terug naar het oude gedeelte van de stad en zocht de bouwstenen uit met prachtige details. Ze bespoot ze met water en toen het nat werd, drukte ze met haar handen op een stuk papier, in een poging de texturen vast te leggen. Het was iets magisch voor haar. Ze herhaalde het alsof ze het op een nieuwe manier wilde herformuleren met tientallen papieren.

Ze keerde terug naar huis en liet de bladeren in de zon drogen. Tijdens het drogen begonnen de bladeren een golvende vorm aan te nemen. Ze begon het flikkeren van het licht boven de textuur op te merken, die na het drogen meer begon te verschijnen.

Ze ging naar het nabijgelegen meer in de stad en ging ernaast zitten. Ze zei tegen zichzelf dat ze graag een klein meer in haar tuin zou willen maken om de weerspiegeling van de lucht erop te stelen. Hoe kon ze haar sporen van angst achterlaten in het meer en inruilen voor kalmte en stilte?

Alles leek heel kalm en de kleur van het meer begon donkerder te worden, de weerspiegeling van de wolken erin veranderde van grijs naar een lichtere kleur en de hele plaats verscheen in zwart-wit, als een oude foto.

Ze strekte haar hand uit om de resterende kleuren op te vangen, maar de kleuren ontsnapten snel, terwijl haar geheugen trager werd, totdat ze volledig in de vergetelheid viel.

Harmonie.....

De vloer van haar kamer lag bezaaid met papieren, hier en daar overspoelde chaos de plek.

Hij streek met zijn handen langs de randen van haar wimpers en zei: "Was het zo ingewikkeld om het af te werken? En hij mompelt:

Je bent een vrouw die met alle haar gedachten zwaait

Misschien moet ze op één van haar kanten rusten

Een vrouw bereidt zich aan haar stranden voor op vele denkbeeldige rampen

Wat faalt ze toch in de schaduw van haar bedoelingen

Een vrouw vindt haar plezier in haar eigen meningsverschillen

De wolken lijken immers niet op de essentie

Wij zoeken wat ons ontbreekt

Wat zou ik het geweldig vinden als je ons zou kunnen begrijpen!

Ze opende haar ogen en het beeld van hem verspreidde zich, totdat ze alleen achterbleef.

Na het schrijven begon ze de papieren te verzamelen op de grond. Uit elk papier haalde ze een stukje over wat haar raakte. Als een stuk van transparantie uit de natuur en een ander stuk transparantie uit architectuur. De zachte en sterke licht indrukken van kleuren en vormen, de esthetica van tegenstelling. Ze koos intuïtief en bedachtzaam uit wat ze wilde laten passen bij haar visie. Het is met archeologische precisie graven tussen het traditionele en het hedendaagse. Het tastbare en het meer spirituele op haar eigen manier, alsof ze het unieke deel bij elkaar puzzelde.

De stukjes papier werden zo aandachtig verzameld, alsof ze zichzelf bijeen verzamelde, totdat ze op één blad stonden.

De woorden en betekenissen in dit deel van elk blad waren alleen van haar. Ze voelde een volledigheid en troost, die ze nog nooit eerder had gevoeld.

Terwijl ze steeds diepgaander naar het papier keek, begon ze deze willekeurig rond te draaien. Ze bekeek elk stuk met haar gevoelens en zintuigen en voelde een warme spanning. Met alle herinneringen die zachtjes fluisterden. De papierbundel begon zijn handen naar haar uit te strekken, als een wachtende en hunkerende man.

En hoe meer ze las, hoe meer ze draaide, hoe meer het draaien haar onderdompelde en alles in koor vertaalde. Hij begon voor haar ogen te verschijnen en begon samen met haar te draaien. Het samendraaien versnelde totdat ze een mistige oceaan binnengingen, verspreid in een wervelwind van kleuren waarbij hun lichamen begonnen te vervagen.

Ze zei tegen hem:

“Breng je ogen en vingers hierheen

Ik ben bang voor een druppel dauw, die op een katoenbloem in de wolken van mijn bladeren
rust.

Kies uit de hemelverhalen

rode maanwoorden

en plant het om te schitteren in het land van alle lijnen.

Ik ben naar je toegekomen als een rivier die trilt van muziek.

Beethoven vertelde dat de noten nog niet geboren waren.

Jij die mij aaneen hecht met een Ishtar melodie,

een melodie dat vloeit uit de kiem van de cellen.

Geef me je hand en dans met mij alsof ik het enige universum ben en laat mij dansen in jouw
hart als een vrouw die niet twee keren kan worden herhaald.

In deze wervelende harmonie viel het papier uit haar hand op de grond, waarop zij, met haar
hele bestaan verdween

Bibliografie

Literatuur bronnen

Priya **Hemenway**: DE GEHEIME CODE, de gulden snede als goddelijke verhouding in kunst, natuur en wetenschap, oorspronkelijke titel: Divine proportion (phi) In Art, Nature, and science, 2009 b.v (nederlandstalige editie), postbus 72, 5330 AB Kerkdriel, www.LIBRERO.paginas (7-9-16-17-23-30-31)

Boudewijn **Bakker**: Landschap en Wereldbeeld (van VAN EYCK TOT REMBRANDT), THOTH BUSSUM, 2004.paginas(9-11)

Rudofsky, **Bernard**, 1905- Architecture without architects : a short introduction to non-pedigreed architecture, Albuquerque : University of New Mexico Press, 1987.paginas(12-17-19).

Christian **Norberg-SCHULZ**, GENIUS LOGI TOWARDS A PHENOMENOLOGY OF ARCHITECTURE, academy editions London, Great Britain 1980.paginas(9-12-17-20-22).

Christian **Norberg-Schulz**, Architecture: Presence, Language, Place, Skira Editore S.P.A Milano- Italy 2000.paginas (15-17-19-20-22-31-36).

Wilhelm **Worringer**, ABSTRACTION and EMPATHY A Contribution to the Psychology of _6 Style, Translated from the German by Michael Bullock With an Introduction by HILTON KRAMER, ELEPHANT PAPERBACKS Ivan R. Dee, Publisher, Chicago. Paginas(8-11-12-13-14-30)

M. Heidegger, *Over denken, bouwen, wonen is een boek van M. Heidegger. Pagina (38)*

Digitale bronnen

wikipedia_3

De gotiek, laatmiddeleeuwse stijl 1140-1500, 12 .pagina(20).

Romantiek stijl.pagina (36)

Harmonie (theologie). Pagina (26)

Harmonieleer.pagina(31)

Esthetica –(oudheid) paginas (26-31)

Renaissance architecture paginas(26-27)

https://hulpgids.nl/informatie/ziektebeelden/dissociatieve-_stoornissen/depersonalisatiestoornis. (11-19)

https://fahrenheitmagazine.com/nl/kunst/plastic/piero-della-francesca-en-zijn-passie-_10voor-perspectief-en-licht#:~:text=Piero%20della%20Francesca%20%281415-1492%29%20was%20een%20Italiaanse%20schilder,vormen%2C%20vooral%20in%20relatie%20tot%20perspectief%20en%20licht. Pagina(31)

https://www.dutchmultimedia.nl/beroemdste-schilderijen-van-wassily-kandinsky-de-_11/top-10. Pagina(36)

https://buitendedoosacademiemechelen.wordpress.com/2020/03/30/les-2-schilderen-_12/op-muziek-zoals-vasily-kandinsky.pagina(36)

<https://unesco-queesties.nl/bedenkingen-rondom-architectuur-le-corbusier/13.> Pagina(38)